Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 125/24
22.2.2024. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Милимира Лукића, председника већа, судија Оливере Анђелковић и Маје Илић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Јелене Савић, записничара, у кривичном поступку против окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 Кривичног законика (КЗ) и др., одлучујући о жалбама јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду (ОЈТ) и браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Маринкова, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду К бр. 710/19 од 12.09.2023. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 став 2 Законика о кривичном поступку (ЗКП), након већања и гласања, дана 22.02.2024. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалба јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Маринкова, а пресуда Првог основног суда у Београду К бр. 710/19 од 12.09.2023. године **СЕ ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду К бр. 710/19 од 12.09.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ и кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези са ставом 2 у вези става 1 КЗ, па му је суд применом наведених законских прописа и одредби чланова 2, 4, 42, 45, 54, 56 и 57 КЗ претходно утврдио појединачне казне затвора и то: за кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези са ставом 2 у вези става 1 КЗ, казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, па га је даљом применом одредби чланова 60 и 63 КЗ осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне)

године, у коју казну му се урачунава време које је окривљени провео у притвору по решењу судије за претходни поступак Првог основног суда у Београду Кпп.Д.бр. 175/15 од 26.08.2015. године, који се окривљеном рачуна од 24.08.2015. године када је лишен слободе, по решењу о задржавању МУП РС ПС Звездара Ку бр. 15007/15 - Кт бр. 5426/15 од 24.08.2015. године, па све до 28.08.2015. године, када му је притвор укинут решењем судије за претходни поступак Првог основног суда у Београду Кпп бр. 249/15 од 28.08.2015. године. На основу одредбе члана 45 став 5 и 6 КЗ, суд је одредио да ће се казна затвора изречена у овој пресуди извршити уз примену електронског надзора, на тај начин што окривљени неће напуштати просторије у којима станује у ..., ул. ..., осим у случајевима прописаних законом којим се уређује извршење кривичних санкција. Уколико окривљени једном у трајању од преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, остатак изречене казне издржаће у затвору. Наведеном пресудом, на основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП, оштећени ББ и ВВ су упућени на парнични поступак ради остваривања имовинско - правног захтева. На основу одредбе члана 264 став 1 ЗКП окривљени АА је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и судског паушала о чијој висини ће суд одлучити накнадно, посебним решењем.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили:

-јавни тужилац Првог основног јавног тужилаштва у Београду због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду уважи жалбу јавног тужиоца Првог ОЈТ и преиначи пресуду Првог основног суда у Београду К бр. 710/19 од 12.09.2023. године, тако што ће окривљеног АА због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ и кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 2 у вези става 1 КЗ, осудити на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци.

-бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Маринков због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због повреде кривичног закона, с предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу браниоца и побијану пресуду преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело за које се терети или да исто укине и спис предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду, поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Маринков са предлогом да Апелациони суд у Београду усвајањем жалбе браниоца поступи сходно предлогу из изјављене жалбе, као и да жалбу јавног тужиоца Првог ОЈТ одбије као неосновану.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у свом поднеску Ктж бр. 137/24 од 05.02.2024. године предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца Првог ОЈТ у Београду и преиначи првостепену пресуду, тако што ће окривљеног АА због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ и кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 2 у вези става 1 КЗ осудити на јединствену казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци, те да одбије као неоснову жалбу браниоца окривљеног АА,

адвоката Владимира Маринкова.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Костића, који је приступио по заменичком пуномоћју за адвоката Владимира Маринкова, а у одсуству уредно обавештених јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду и окривљеног АА, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања, који су истакнути у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

- жалбе су неосноване.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Маринков, у изјављеној жалби првостепену пресуду побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1, 2 и 3 ЗКП, а које жалбене наводе Апелациони суд у Београду оцењује као неосноване, будући да је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге о свим одлучним чињеницама у конкретној кривично правној ствари, при чему је изрека побијане пресуде јасна и разумљива, није противречна сама себи и датим разлозима и садржи све чињенице и околности од којих зависи примена закона, док образложење побијане пресуде садржи разлоге о одлучним чињеницама, из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривична дела за које је оглашен кривим, као и радње које предузео приликом извршења истих.

Поред тога, првостепени суд је на основу изведених и правилно оцењених доказа, ближе означених у образложењу ожалбене пресуде, а у склопу одбране окривљеног, као и осталих доказа, правилно утврдио све одлучне чињенице, како оне које чине објективна обележја кривичних дела у питање, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа окривљеног према учињеним кривичним делима, о чему су дати јасни, уверљиви и непротивуречни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд, као другостепени, при чему је супротно жалбеним наводима, побијана пресуда јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривично правне радње, док се из наведених разлога у образложењу пресуде види који докази потврђују одлучне чињенице и како је првостепени суд ценио изведене доказе и одбрану окривљеног, а што је у складу са садржином доказа на којима се заснива првостепена пресуда, па се неосновано жалбом браниоца окривљеног истиче супротно. Осим тога, насупрот жалбеним наводима, у изреци првостепене пресуде као и у образложењу јасно и прецизно су описане кривично-правне радње и улога окривљеног.

Надаље, неосновано се жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Маринкова, указује да је првостепена пресуда заснована на записнику о препознавању лица Ку бр.15007/15 од 25.08.2015.године који представља незаконит доказ, будући да је и по оцени овог суда наведено препознавање обављено у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, у просторијама намењеним за ту сврху, у присуству државног тужиоца и изабраног браниоца окривљеног АА, на коју радњу није било примедби од стране окривљеног и браниоца о чему је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге на страни 4 и 5 образложења побијане пресуде.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом браниоца окривљеног оспорава се оцена суда о изведеним доказима, тако што се у жалби износи сопствена анализа изведених доказа, другачија од оне коју је дао првостепени суд у образложењу побијане пресуде, а с тим у вези, оспоравају се чињенични и правни закључци првостепеног суда да је окривљени АА извршио предметна кривична дела за која је оглашен кривим првостепеном пресудом.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, изнети жалбени наводи су неосновани, с обзиром да је првостепени суд чињенично стање у односу на кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ, ближе описано у изреци побијане пресуде правилно и потпуно утврдио на основу исказа оштећеног ГГ, те писаних доказа изведених у доказном поступку, пре свега записника о препознавању лица МУП РС, ПУ за град Београд, Звездара, Ку бр.15007/15 од 25.08.2015.године, које доказе је првостепени суд ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности и у склопу са одбраном окривљеног, дајући јасне и аргументоване разлоге из којих је прихватио исказ оштећеног ГГ, као и разлоге из којих није прихватио одбрану окривљеног АА који је негирао извршење кривичног дела.

Исказ оштећеног ГГ, детаљно је интерпретиран и оцењен у побијаној пресуди и из истог произлази да је оштећени био запослен у фаст фуду "...", као достављач хране, да је дана 26.06.2015. око 23 часа кренуо да испоручи храну у улици ..., где је дошао службеним возилом марке "Фиат Пунто" са ознаком фирме за коју је радио, да је тражио место где може да паркира возило, и истовремено број зграде где треба да испоручи храну, да је још док се налазио у возилу и тражио број зграде приметио једно непознато мушко лице како га гледа, да је потом паркирао своје возило и кренуо ка згради где је требало да испоручи храну, да је приметио да га мушкарац и даље гледа, а у једном тренутку му се обратио речима: "Шта је било? Шта ме гледаш?" на шта му је он одговорио да не гледа њега већ да тражи број зграде где треба да испоручи храну, да је окривљени све то време држао руку у џепу црвеног прслука који је имао на себи, пришао му и рекао му да му да све паре које има, на шта је он одговорио да нема новац, да је окривљени био навалентан и наставио и даље да тражи новац те је извадио руку из џепа и да је он тада видео да окривљени у руци држи нож који је био уперен ка њему, да му је понудио храну коју је носио и рекао да нема новац јер је тек преузео смену након чега је окривљени одбио храну и рекао да му да сав новац који има, ухватио га за јакну у пределу груди и држећи нож у руци рекао: "Дођи сада овамо", а затим му је поново тражио новац, није хтео да га пусти, па како је и даље држао нож, он се уплашио и предао окривљеном свој новчаник у коме је било око 2.000,00 динара, а када му је окривљени вратио новчаник, видео је да је окривљени из новчаника одузео новац у апоенима од по 500,00 динара, 200,00 динара и од по 100,00 динара, док му је новчаник враћен само са ситним апоенима и тај износ је био око 100,00 динара, да се након тога окривљени удаљио ка улици ..., те да је окривљен приметио да га он гледа и обратио му се речима: "Шта ме гледаш?" а приметио је да је окривљеног чекао још један мушкарац, с тим што је био мрак и није могао добро да види ту особу нити да га опише. Оштећени је овај догађај пријавио у Полицијској станици Звездара, описујући извршиоца као мушкарца висине око 190 цм, старости између 18 до 20 година, средње грађе, упечатљиво црвеног прслука, који је имао на себи након чега је кренуо ка фирми која се налазила на углу улица ... и ..., а на путу до тамо, у ... улици у близини "..." уочио

је окривљеног и одмах позвао полицију, указујући им да је успут срео окривљеног и где га је тачно видео, да је полиција интервенисала, а када је дошао на лице места затекао је окривљеног како лежи на земљи и потврдио полицији да је то лице извршило разбојништво над њим.

Дакле, насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Маринкова, оштећени ГГ је физички изглед окривљеног у тој мери запамтио да је детаљан опис дао полицији када је поднео кривичну пријаву против извршиоца кривичног дела, потом је окривљеног препознао у ... улици након подношења кривичне пријаве, као и на лицу места пошто је полиција окривљеног лишила слободе, а на основу обавештења добијеног од оштећеног и коначно оштећени је препознао окривљеног и у врсти за препознавање које је и по оцени овог суда обављено у свему у складу са законом и у погледу ког ни окривљени ни његов бранилац нису имали никаквих примедби. Имајући у виду наведено, као и да из изведених доказа не произлази да се окривљени и оштећени познају или да између њих евентуално постоје неки нерашчишћени односи или евентуални сукоб који би компромитовао исказ оштећеног, правилан је закључак првостепеног суда да је исказ оштећеног ГГ сагласан са другим доказима изведеним током поступка те да у међусобној повезаности, на несумњиво начин указују да је окривљени извршилац кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ на штету ГГ.

Надаље, по оцени Апелационог суда у Београду, неосновано се жалбом браниоца окривљеног АА оспорава закључак првостепеног суда да је окривљени извршио кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 2 и у вези става 1 КЗ, тако што се истиче да је окривљени АА, жртва физичког пребијања од стране полицајаца, сведока ВВ и ББ, у погледу које околности одбрана не даје јасне и поуздане доказе, који би довели у сумњу одлуку првостепеног суда.

Ово стога што су сведок ВВ и сведок ББ у својим исказима који су детаљно интерпретирани у образложењу побијане пресуде, описали дешавања спорном приликом, и понашање окривљеног, односно које радње је окривљени АА спорном приликом предузео у односу на овлашћена службена лица – оштећене ББ и ВВ, а искази ових сведока у сагласности су са писаним налазом и мишљењем сталног судског вештака др Зорана Михајловића од 27.10.2017. године.

Наиме, судски вештак Зоран Михајловић је у свом писаном налазу и мишљењу од 27.10.2017. године, при ком је остао и приликом испитивања на главном претресу, објаснио да је код оштећеног ВВ повреда била лоцирана на домалом прсту леве шаке, док је код оштећеног ББ била лоцирана на кажипрсту, средњем и домалом прсту леве руке, да прецизнији положај ових секотина није могао да утврди на основу расположиве медицинске документације, да је у конкретном случају дубина тих повреда била дебљине коже, односно да нису повређена подкожна ткива, да је реч о дубини од неколико милиметара, те да су ове повреде могле да настану од ножа у покрету, односно ножа кога неко држи у руци и њиме замахује, али да се због чињенице да је шака покретни део руке не може прецизно дефинисати механизам повреде. Међутим, имајући у виду исказе сведока ББ и ВВ, а на околности везане за дешавања спорном приликом и радње које је предузео окривљени, односно изјашњење наведених

сведока у погледу начина на који су задобили предметне повреде, доведени су у везу са налазом и мишљењем судског вештака медицинске струке др Зорана Михајловића, из ког произлази да су овакве повреде могле настати и када је рука у положају одбране од ножа, како су то у свом исказу навели оштећени, те су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног оцењени и одбијени као неосновани.

Дакле, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сва битна обележја кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 КЗ и кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези са ставом 2 у вези става 1 КЗ, у време, на месту и начин како је то ближе описано у изреци пресуде, правилно закључивши да је окривљени предметна кривична дела извршио са директним умишљајем, о чему су у образложењу дати детаљнији разлози.

Стога су жалбени наводи браниоца окривљеног, којима се у овом делу побија првостепена пресуда, за овај суд неприхватљиви и оцењени неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалби јавног тужиоца Првог ОЈТ у Београду, и у смислу члана 451 став 2 ЗКП, Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба неоснована.

Наиме, првостепени суд је, одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изећи окривљеном, правилно ценио све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја на висину казне, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног АА ценио околност да се пред судом држао коректно, затим његове личне и породичне прилике, и то да је у време извршења кривичних дела био млађе пунолетно лице, да се у међувремену оженио и постао отац малолетног детета, да је од предузимања инкриминисаних радњи протекло скоро 8 година, те да се у односу на кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ оштећени није придружио кривичном гоњењу и није истакао имовинско-правни захтев, док отежавајућих околности на страни окривљеног суд није нашао, с обзиром да у време извршења кривичних дела због којих је оглашен кривим првостепеном пресудом окривљени, а према извештају из казнене евиденције, није био осуђиван, али је, са друге стране, ценио његово држање, тј. понашање након учињених кривичних дела, тачније чињеницу да је два пута осуђиван због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1 КЗ и једном због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138 став 1 КЗ, те је правилно нашао да све напред наведене олакшавајуће околности које стоје на страни окривљеног имају карактер нарочито олакшавајућих околности које оправдавају примену института ублажавања казне испод законом прописаног минимума, те је, применом чланова 56 и 57 КЗ, окривљеном утврдио појединачне казне, и то за кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, док му је за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 2 у вези става 1 КЗ утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, а даљом применом одредби чланова 60 и 63 КЗ, окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору ближе наведено у побијаној пресуди.

Надаље, првостепени суд је, ценећи све околности конкретног случаја, применом одредбе члана 45 став 5 и 6 КЗ, одредио да ће се изречена казна затвора у првостепеној пресуди извршити уз примену електронског надзора, на тај начин што окривљени неће напуштати просторије у којима станује у ..., улица ..., осим у случајевима прописаним законом којим се уређује извршење кривичних санкција, а све под претњом последица пропуштања.

По оцени Апелационог суда у Београду, казна затвора у наведеном трајању на коју је окривљени осуђен сразмерна је тежини извршених кривичних дела и степену кривице окривљеног, иста је нужна, али и довољна за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду да је првостепени суд свим утврђеним околностима, како олакшавајућим, тако и отежавајућим на страни окривљеног АА дао адекватан значај, то су супротни жалбени наводи јавног тужиоца Првог ОЈТ у Београду којима се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да првостепени суд није у довољној мери ценио осуђиваност окривљеног која произлази из извештаја из казнене евиденције, да је притом окривљени у току поступка показивао знаке процесне недисциплине избегавајући да се одазове на позиве суда, а у циљу вођења овог кривичног поступка, због чега га је било нужно осудити на строжу казну, оцењени су као неосновани. Ово стога јер је првостепени суд правилно имао у виду и ценио да у време извршења кривичних дела за која је оглашен кривим првостепеном пресудом окривљени, а према извештају из казнене евиденције, није био правноснажно осуђиван, да су правноснажне осуде на које се указује у жалби настале након извршења предметних кривичних дела, којим околностима је првостепени суд дао одговарајући значај. Надаље, изостанак окривљеног са главних претреса, а на шта се указује жалбом ОЈТ може бити само основ за одлуку о притвору, а не и околност од значаја за одмеравање кривичне санкције.

Такође су неосновани жалбени наводи јавног тужиоца Првог ОЈТ у Београду да је у односу на окривљеног АА требало одмерити казну затвора у дужем трајању, имајући у виду да је приликом извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 3 у вези става 2 у вези става 1 КЗ повреда нанета двојици полицијских службеника. Ово из разлога јер, по оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је правилном оценом свих наведених околности у односу на овог окривљеног нашао да је јединствена казна затвора у трајању од 1 (једне) године сразмерна тежини извршених кривичних дела и степену кривице окривљеног.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник **Председник већа-судија**
Јелена Савић,с.р. **Милимир Лукић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић